

til i Mørkningen, naar han vidste hende alene, komme ind og sætte sig ved hendes Seng og af sig selv tilbyde at gnide Aareknuderne paa hendes syge Ben. Men aldrig fik hun andre Svar end Ja og Nej, naar hun søgte at trænge ind paa ham for at faa at vide, hvad det var, han gik og rugede over.

Alligevel søgte baade hun og Faderen en Tid at berolige sig med, at hans Utilgængelighed kunde være Tegn paa, at han var begyndt at gaa i sig selv. Men da hændte der en Dag noget, der udslukte det sidste Haab.

*

*

*

En Vinteraften ved Nitiden sad Familjen samlet i Dagligstuen og ventede paa, at Vægteren skulde komme gennem Gaden og med sin Sang forkynde, at det var Sengetid. I Hestehaarssofaen bag det store Mahognibord sad den husmoderlige Signe med et Strikketøj og arbejdede ivrig med Hænderne paa samme Tid, som hun læste højt for Faderen af „Fædrelandet“, der laa udbredt foran hende under den søvnigt lysende Moderatørlampe. Faderen sad paa sin sædvanlige Aftenplads i en gammeldags, høj og stivrygget Lænestol, der var betrukket med et blomstret Stof af billigste Slags. Han sad der træt sammensunken, med bøjet Hoved; Armene var korslagte over Brystet. En stor, grøn Øjenskærm skjulte mere end Halvparten af hans graablege, rynkede og skægløse Ansigt. Halvslumrende hørte han — og hørte alligevel ikke — den enstonige Oplæsning af Bladets fire Spalter lange Udenrigsartikel. Pastor Sidenius var Morgenmand. Selv midt om Vinteren stod han op, naar Kirkeuret slog seks.